

Lâm Nhất Phàm ở bên này nhận được tin nhắn của Từ Khôn bàn tay vô thức siết thành nắm đấm.

Hắn đi vắng còn chưa được một ngày, vậy mà cô ta đã tiếp tục giở đuôi cáo ra ve vãn người khác rồi.

Cây dao nhỏ trên tay Lâm Nhất Phàm dứt khoát cắm phập một cái xuống trái táo đỏ vô tội, Giai Kỳ ở bên cạnh cũng phải rùng mình.

Hai phút trước Lâm Nhất Phàm mỉm cười ngọt ngào nói sẽ gọt táo cho cô ăn, vậy mà bây giờ khuôn mặt hắn chẳng khác nào như ác quỷ.

Hắn không nói tiếng nào đứng lên rời khỏi phòng bệnh, rồi ở ngoài cửa gọi điện cho ai đó một lúc mới quay trở lại.

-Anh đã nhờ y tá chăm sóc cho em rồi, công ty có việc gấp anh phải rời đi một lúc, anh sẽ trở lại với em sau.

Nói rồi hắn đi thẳng, đến yêu chiều với cô một chút cũng không làm.

Giai Kỳ cắn môi không cam tâm, là chuyện gì mà còn quan trọng hơn cả việc cô nằm viện?

Nhược Vũ và Lâm Khải Trạch rời cửa hàng của Lâm Thị, chiếc ô tô cô chọn sau khi hoàn thành mọi thủ tục sẽ được đưa tới Lâm gia cho cô.

Lâm Khải Trạch lái xe đưa cô đến một nhà hàng sang trọng để ăn trưa, cả hai như những đôi tình nhân trong thời kỳ nồng đượm.

Từ Khôn được lệnh của Lâm Nhất Phàm bám sát theo họ, anh cũng không biết từ lúc nào mình kiêm luôn công việc của một thợ săn ảnh nhưng nếu làm không tốt, chắc chắn tiền lương tháng này cũng đừng mong nhận nữa.

-Trước khi em kết hôn chắc chắn được rất nhiều người theo đuổi có phải không?

Lâm Khải Trạch tự tay cắt lát thịt cho Nhược Vũ, khuôn mặt hoà nhã lên tiếng hỏi.

Nhược Vũ uống một ngụm nước cam, cô liếc xuống đáy ly nhìn hắn tỉ mỉ cắt nhỏ từng phần thịt bò ra cho mình.

Trước đây và bây giờ hắn chỉ có một chiêu thức tiếp cận phụ nữ không thay đổi. Nhàm chán.

-Có lẽ trong giới thượng lưu anh chưa từng nghe qua cái tên Châu Nhược Vũ đúng không. Em không thường xuyên giao du với mọi người, nên cũng chẳng có mối quan hệ nào trên mức tình bạn cả.

Nhưng em lại rất thân tượng mối tình của anh và Trương tiểu thư, hai người đúng là tiên đồng ngọc nữ.

Chỉ tiếc là....

Nhược Vũ vừa nói vừa lén nhìn thái độ của Lâm Khải Trạch, từ đầu đến cuối hắn không hề biểu lộ cảm giác gì quá đổi, chỉ im lặng ngồi nghe cô nói.

-Chuyện cũ đừng nhắc lại nữa, cô ấy cũng cần được an nghỉ.

Em ăn nhiều một chút, dạo này anh thấy em gầy quá.

Lâm Khải Trạch đẩy nhẹ đĩa thức ăn cho Nhược Vũ, trong mắt của hắn chỉ còn lại sự yêu chiều duy nhất dành cho cô, còn Trương Nhược Vũ đã hết hẳn nghĩ không thèm nghĩ đến.

Bàn tay giấu dưới bàn của Nhược Vũ siết mạnh đến run rẩy.

Trương Nhược Vũ, mày đã nhìn rõ chưa, thanh xuân đó, hy vọng đó.

Kết cục là chính cái tình cảm không thật đó đẩy cô hết thảm thiết, bây giờ hắn còn không hề ân hận.

Họ kết thúc bữa ăn nhanh chóng rồi về lại Lâm Thị, giống như buổi sáng Nhược Vũ một mình đi lên tầng hai.

Cô còn chưa lên được nửa thang cuốn đã thấy Từ Khôn đứng đợi sẵn.

-Phu nhân, giám đốc đang đợi cô ở trong phòng làm việc.

Anh ta về rồi sao, còn tìm cô làm gì? Nhược Vũ xem đồng hồ, bây giờ đã là 12h50 phút, sắp đến giờ làm việc rồi còn gì, nếu cô mà vào trễ chắc chắn Mộng Nhu đó sẽ xé cô ra trộn gỏi mất.

-Đợi tôi điểm danh xong rồi quay lại được không?

Từ Khôn lạnh lùng lắc đầu, sự coi trọng lúc trước dành cho cô cũng không còn nữa.

Nhược Vũ không sợ Lâm Nhất Phàm nhưng trước nay hắn chưa bao giờ tìm cô, không phải chuyện ở cô nhi viện hắn đã đồng ý giúp cô rồi đó chứ.

Nhược Vũ cũng không chần chừ nữa, cô lướt qua người Từ Khôn rồi đi vào phòng làm việc của hắn.

Cô lịch sự đứng gõ cửa vài cái, người bên trong lên tiếng cô mới bước vào trong.

Lâm Nhất Phàm đứng giữa phòng, hai tay đút vào túi quần, mặc hăm hăm nhìn cô như thể cô lấy trộm thứ gì mà bị hắn bắt gặp vậy.

Nhược Vũ ho nhẹ vài cái nhướn mày hỏi hắn.

-Anh tìm tôi có việc gì?

Lâm Nhất Phàm không nói gì, hắn bước tới cánh cửa khóa trái lại.

Nhược Vũ giật mình trợn mắt nhìn hắn.

-Anh làm gì...

Lời còn chưa trôi hết cổ họng, Lâm Nhất Phàm đã thô bạo ép sát cô vào tường, hắn kê đầu của mình vào chóp đầu của cô gần từng tiếng.

-Đi chơi với anh chồng vui chứ?

Nhược Vũ bị hoảng loạn với hành động bất thường của hắn, sao hắn biết cô đi với Lâm Khải

Trạch? Mà cô đi với ai là chuyện của cô liên quan gì đến hắn.

Cô giương mắt, dùng hết sức lực đẩy hắn ra xa nhưng hắn quá mạnh cô không làm gì được.

Đáp lại sự chống trả của cô, Lâm Nhất Phàm càng ép sát hông vào người của cô hơn, không cho cô một cơ hội trốn thoát nào.

Nhược Vũ trợn mắt tức giận quát lên.

-Lâm Nhất Phàm anh điên rồi hả?

Mỗi lần hắn như thế này cô có thể đoán được chẳng có gì tốt lành sắp xảy ra cả, hắn chẳng khác nào Lâm Khải Trạch, đều là những con hổ bị bỏ đói lâu ngày.

-Cô khó chịu cái gì, chẳng phải ở bên cạnh anh trai của tôi cô hơn thế này không phải sao?

Hai người thân mật ở chốn đông người chẳng ra thế thống gì, trên giấy tờ hắn vẫn là chồng của cô, vậy mà cô dám ngang nhiên qua lại với anh chồng.

Uống công mẹ yêu thương cô ta như vậy.

Hắn biết được cái gì mà dám nói cô với Lâm Khải Trạch còn hơn thế này, hắn thì có thua gì cô mà huênh hoang lên mặt.

Nhược Vũ ngẩng mặt lên không chịu thua chu môi cãi lại.

-Tôi làm gì với ai là chuyện của tôi, Lâm tiên sinh đây còn ở bên người đẹp cả đêm không về thì có quyền gì mà trách tôi.

Hơn nữa quan hệ giữa tôi và anh từ lúc đầu là do chính anh phân rẽ rạch ròi, anh còn nhớ chứ?

Thì ra cô cũng để ý đến việc hắn đi cùng ai sao? Nhưng hắn và Giai Kỳ vẫn chưa làm chuyện gì quá đáng, còn cô và Lâm Khải Trạch đã làm đến đâu rồi?

Lâm Nhất Phàm cũng chẳng hiểu sao ruột gan mình cồn cào khó chịu, cổ họng nghẹn cứng lại, còn một nơi nào đó ở dưới thân lại muốn phát tiết lên người cô, hắn bây giờ không còn đủ bình tĩnh để đứng vững nữa.

Lâm Nhất Phàm đẩy mạnh cô xuống bàn, lưng Nhược Vũ đập vào cạnh bàn đau tiếng, cô thở không nổi nhả mặt nằm yên.

Lâm Nhất Phàm quăng áo khoác sang một bên điên cuồng mút lấy môi nhỏ của cô như một kẻ đói khát.

Lưng của Nhược vũ như bị gãy ra làm đôi, hai mắt cô lưng tròng nước bất lực nhìn Lâm Nhất Phàm giằng vò môi rồi đến vùng da cổ non nớt của mình.

Bàn tay Nhược Vũ yếu ớt bấu vào áo của hắn, mắng cũng mắng không nổi.

Lâm Nhất Phàm tháo cà vạt, đôi mắt hùng hực lửa tìm đến vùng no tròn giữa ngực của Nhược Vũ nhưng chợt hắn dừng lại.

Cô không kháng cự, chỉ nằm im không nhúc nhích.

Hắn nghi ngờ ngẩng mặt lên nhìn mới thấy khuôn mặt cô tái nhợt, son môi đã bị hắn liếm sạch.

Môi cô từ đỏ chuyển qua xanh.

Cô làm sao vậy? Lâm Nhất Phàm có hơi hoảng, hắn đứng lên cúi đầu nhìn Nhược Vũ cứng miêng hỏi.

-Cô đang tỏ ra là kẻ bị hại sao, tưởng làm vậy tôi sẽ tha cho cô.

Nhược Vũ không trả lời, cô khó nhọc trườn xuống bàn rồi ngồi thụp xuống sàn, răng cắn chặt môi, vòng tay ôm lấy cái lưng đáng thương của mình.